

човѣкъ се оглежда въ водата. Отнеме ли се нѣкому сѣнката или се спре дишането му, той престава да живѣе — умира. Сѣнката на човѣка се отнема, когато я премѣрятъ, за да я зазидатъ въ нѣкое строяще се здание; самата душа обаче не умира, а излиза изъ тѣлото и въ видъ на сѣнка блуждае известно време на тоя свѣтъ, следъ което се прибира на другия. Мѣстото на душата било главно при сърцето, макаръ тя и да се простирала по цѣлото тѣло. Веднажъ излѣзла изъ сърцето обаче, то престава да бие. Случва се понѣкога човѣкъ да премира, но да не умира. Казватъ, че въ тоя случай Архангелъ Михаилъ я примамвалъ да излѣзе изъ тѣлото, развождалъ я изъ рая и пѣкъла, дето тя разговаряла съ свои родители; после той пакъ я повръщалъ назадъ и тѣлото отново заживявало.

Когато душата излѣзе изъ тѣлото при умирането, първитѣ два дена тя се навъртала наоколу му, за да наблюдава приготвянето за погребването му, надявайки се да може пакъ да се намѣсти въ него. Но като види почналото разлагане, тя се погнусява и се премахва отъ него. Следъ това тя почва да обикаля всички познати мѣста, бързайки да завърши обиколката си и да се върне на 40-я день при гроба, около който се събиратъ на панахида всички роднини, които тя вижда за последенъ пжтъ.

Ако душата е много грѣшна, то ангелътъ ѝ я напуска и тя, предоставена на дявола, се скита по земята, вампирясва и продължава да страда и да се измъчва на земята, до като стане достойна за пѣкъла. Праведнитѣ души обаче, които се намиратъ въ рая, сегисъ-тогисъ се явяватъ на домашнитѣ или на близкитѣ си, за да имъ пошушнатъ нѣщичко.

Душитѣ на малкитѣ деца, щомъ се отдѣлятъ отъ тѣлото, отлетяватъ право въ небето. Само некръстенитѣ отъ тѣхъ се лутатъ изъ пространството въ видъ на нави.

С Ъ Н Ъ.

Човѣкъ спи лекъ или тежъкъ сънь; кога спи леко. събужда се отъ най-малкъ шумъ; кога спи дълбоко и съ тжпанъ не можешъ го събуди. Обяснява се това, че кога спи дълбоко, сѣнката му блуждаяла далечъ нейде